

Phá gia chi tử !

Kathy Trần

Đồ nghịch tử!

Quân phá gia chi tử!

Hai câu tục ngữ trên để chửi rửa những đứa con tàn hại gia đình, phá nát thanh danh giòng họ.

Hai câu đó coi bộ áp dụng rất linh vào lũ con Cộng sản của mẹ Việt Nam!

Khoảng 1950 – 1951 con cái đi "bộ đội cụ Hồ" về đưa bố mẹ ra đấu tố về tội "Việt gian, phản động, địa chủ, bóc lột bần cố nông". Bắt trời gục, quỳ xuống sân đình nghe đấu tố, xỉ nhục hay đánh đập, xử tử, tài sản được chia cho "các ông bà bần cố nông, thành phần cốt cán của Tổ quốc và của đảng". Hàng vạn người bị bức tử hay vì tức uất, tự tử mà chết trong cuộc đấu tố, "cải cách ruộng đất" của Bác và Đảng! Hơn một triệu người hốt hoảng bỏ của chạy lấy người, trốn lẩn sóng đỏ vào tìm tự do ở miền Nam.

1975, cũng nhờ "ơn đức Bác Hồ, đất nước thống nhất về một mối", hàng trăm ngàn quân cán chính, thành phần ưu tú, lứa tuổi lao động, sản xuất và xây dựng của đất nước được ưu ái nhốt hết vào những nhà tù khổ sai mang tên "trại cải tạo".

Đợt trả thù này kín đáo hơn, khủng khiếp hơn vì nửa phần đất nước bị cạn kiệt nhân lực cộng thêm lối giáo dục ngu dân đưa tới tình trạng phá sản cả về tinh thần lẫn vật chất trên toàn đất nước. Việt Nam trở thành một trong những nước nghèo khổ, lạc hậu và nhiều vấn đề xã hội nhất thế giới! (Ngoại trừ thành phần đảng viên, công an, buôn lậu hay những người có người nhà đã kịp thời di tản hay vượt biên qua nước ngoài)

Sau hơn phần tư thế kỷ xây dựng Xã Hội Chủ Nghĩa, đất nước có những chuyện nực cười:

2001 nhờ xã hội chủ nghĩa, ông Chín Tia ở Kiên Giang được bà con gái Nguyễn Thị Ngọc Hà và ông con rể Bùi Đức Thắng, Phó Bí thư kiêm Chủ tịch hội đồng Nhân dân xã Lại Sơn kiện về tội "Chiếm dụng bộ ván không hoàn trả".

Câu chuyện như sau:

Tháng 4, 1999, vợ ông Tia qua đời. Bà Hà và ông Thắng cho người đem ván tới để "đóng góp" vào việc chôn cất vợ ông Tia, tức mẹ bà Hà, tức mẹ vợ ông chủ tịch Thắng!

Tháng 2 năm 2001, ban Tư pháp xã cho mời ông Tia lên "giả quyết vụ nợ ván hòm vì có đơn thừa của bà Hà".

Ông Tia bật ngửa ra là con không "đóng góp" mà chỉ "cho mượn ván" nên hứa sẽ trả sau một tháng!

Biên bản lập ra nhưng bà con không chịu ký, đòi trả 2 triệu bốn trăm ngàn tiền mặt, nếu muốn được bớt thì phải tìm ông chủ tịch xin bớt.

Tưởng nói vậy thôi, một tháng sau ông Tia mua trả sáu tấm ván mới, bà Hà không nhận, chê "Không đúng quy cách vì bề dày thiếu một phân, không đúng loại gỗ dầu Phú Quốc!"

Nghèo quá, ông Tia phải xin phép chính quyền cho bán nhà, mua ván trả cho con nhưng ứ trong lòng, ông viết tờ Cảm tạ tuyệt vời dán trên tấm ván khi nhờ người khiêng mấy tấm ván đem trả lại cho bà con gái và ông con rể.

"Cảm tạ

Tôi Nguyễn Văn Tia, 75 tuổi, xin cảm tạ vợ chồng ông Bùi Đức Thắng và vợ là Nguyễn Thị Ngọc Hà đã có công lao đóng góp vào đám tang vợ tôi tức mẹ ruột bà Hà, bộ ván hàng.

Vì không biết sự đóng góp đó là của ông bà cho vay mượn nên trong việc hoàn trả có phần chậm trễ khiến ông bà phải mất thì giờ quý báu phát đơn khởi tố tôi. Tôi thật không phải đạo làm người, làm phiền lòng tốt của ông bà.

Nay nhờ sự sáng suốt của các cấp chính quyền cho phép tôi bán căn nhà sở hữu của tôi, tôi xin hoàn trả bộ ván cho ông bà.

Xin thành thật nhận lỗi và cảm ơn ông bà.

Người cáo lỗi: Chín Tia".

Câu chuyện chưa kết thúc.

Khi ông cùng người khiêng vác sang trả, vợ chồng bà Hà đã la lối, chửi mắng om xòm và ông chủ tịch đã vắng tục với bồ vợ trước "nhân dân".

Cả hai không chịu nhận vác, đòi chờ "cấp trên xử lý". Ông con rể quý, chủ tịch hội đồng nhân dân thì đang chỉ thị cho *Đồng chí trưởng công an* xã điều tra xem *tên phản động* nào giúp ông Chín Tia viết tờ "Cảm tạ" độc đáo đó.

Một ông Chánh án huyện về công tác ở xa, ỏ đề nghị ban Tư Pháp xã mời hai bên đến để "hoà giải" vào buổi chiều hôm đó. Vợ chồng bà Hà không thèm đến và bà Hà làm đơn gửi đến toà án "khởi kiện dân sự" với ông Chín Tia, cha ruột của bà.

Vụ kiện chưa nghe nói kết thúc ra sao.

Hai ông bà con này quả thật tiến bộ ghê quá tuy "Hiến pháp của nhà nước ta" vẫn nhân nghĩa đầu môi đặt ra luật lệ đảng hoàng:

- Khoản 2, điều 37 luật Hôn nhân và gia đình: Con cái có nghĩa vụ và quyền chăm sóc, nuôi dưỡng cha mẹ, đặc biệt khi cha mẹ ốm đau, già yếu, tàn tật ...

- Điều 151 bộ Luật Hình sự: Người nào ngược đãi hoặc hành hạ cha mẹ, gây hậu quả nghiêm trọng thì bị phạt cảnh cáo, cải tạo không giam giữ đến ba năm hoặc phạt tù từ ba tháng đến ba năm...

Con đối xử với cha mẹ như vậy, còn "đầy tớ" phục vụ, đối xử với "nhân dân" ra sao?

Theo tài liệu của Hoàng Cơ Thụy trong bản tuyên ngôn Phục Hưng Việt Nam thì tài sản đầu điểm của cán bộ Cộng Sản sơ sơ được liệt kê như sau:

Lê Khả phiêu (lúc làm Tổng Bí Thư đảng Cộng Sản Việt Nam: 1 tỷ 170 triệu đô-la.

Trần Đức Lương, Chủ tịch nhà nước 1 tỷ 130 triệu đô-la.

Nguyễn Tấn Dũng, Đệ nhất phó Thủ tướng: 1 tỷ 480 triệu đô-la.

Nguyễn Mạnh Cẩm, Phó Thủ tướng: 1 tỷ 150 triệu đô-la.

Phạm Thế Duyệt, Chủ tịch mặt trận Tổ quốc: 1 tỷ 173 triệu đô-la.

Phạm Văn Trà, Bộ trưởng Quốc Phòng: 1 tỷ 360 triệu.

Trương Tấn Sang, chủ tịch Ủy ban Kinh tế: 1 tỷ 124 triệu.

Nông Đức Mạnh, Chủ tịch Quốc hội (Tổng bí thư đầu năm 01) 135 triệu.

Xem bảng phong thần trên, quý vị thấy ngay, **càng cao danh vọng càng đầy... tiền đô!**

Và cái chức người ta tưởng chỉ là "Nghị Nhất trí", cứ *hồ hởi* gặt đầu mỗi khi cần *biểu quyết* cũng ăn tiền ra gì.

Lạ một điều, lương thì lương tiền Hồ mà các ông cán bộ cấp lãnh đạo đỏ lét, đang ngồi trên đầu trên cổ dân, đang hy sinh *làm đầy tớ nhân dân*, lại chơi sang, sưu tập, cất giữ *toàn ...tiền Đô-la của Đế quốc!*

Tiểu muội chịu cái nhà ông Nông Đức Mạnh tâm ngấm, tầm ngấm vậy mà khôn.

Ông "trong sạch" chẳng kém gì Bác.

Ông lại củ mĩ, củ mì, ông chẳng ăn to, nói lớn, ông cũng chẳng ăn chi cho nhiều, tiền ông kiếm được ít nhất trong bảng phong thần. Nhờ đó, ông lên tới chức Tổng Bí Thư đảng.

Rồi quý vị xem, tiểu muội không cần coi bói cũng biết, kể từ đầu thiên niên kỷ này, ông Nông Đức Mạnh sẽ ăn nên, làm ra lắm, thế nào rồi ông cũng lụm được tiền tỷ mấy hời, cứ đợi đến lúc ông hết "hy sinh phục vụ nhân dân" rồi biết.

Tiểu muội xin quý vị ráng đợi và cá với quý vị, không đúng cứ đem cái computer của tiểu muội ra mà đập cho tiểu muội hết viết hươu, viết vượn!

Cứ đọc những tin tức về Việt Nam mà xem, thiếu gì chuyện đau lòng về những đứa con "phá gia chi tử" để cười ra nước mắt.

Chuyện đau lòng đó đang xảy ra trên đất nước ta trên bình diện rộng lớn hơn: Đảng Cộng Sản đã dâng đất đai tổ quốc cho kẻ thù để bảo vệ quyền lợi của một nhóm lãnh đạo đảng!

Bác sĩ Trần Đại Sĩ là một nhà nghiên cứu sử. Ông đã dày công nghiên cứu tài liệu lịch sử của ta, của Tàu. Ông đã viết mấy bộ trường thiên tiểu thuyết lịch sử kể lại những trận chiến trong suốt dòng lịch sử tranh đấu của nòi giống Việt.

Hơn nữa, ông là một người Việt Nam yêu nước.

Biết tin đất nước bị cắt dâng cho Tàu, ông Trần Đại Sĩ trở về nước, tìm thăm ải Nam Quan, nơi đất xưa đã ngấm bao giòng máu quân dân Việt tranh đấu để bảo vệ biên giới; Nơi có suối Phi Khanh, ghi lại chuyện Nguyễn Trãi gạt lệ nghe lời cha trở về tìm cách khôi phục đất nước, đưa đất nước thoát ách đô hộ giặc Minh.

Ông bị cấm không được đi lên theo lối trong nước. Ông phải vòng đi vào Trung Cộng, lên tận ải Nam Quan, nhìn lại mảnh đất đã bị cắt dâng cho ngoại bang. Đau lòng vì đất nước do tổ tiên họ sinh biết bao xương máu để lại đã bị bọn Cộng Sản cắt dâng cho kẻ thù truyền kiếp, bác sĩ ngồi khóc ròng và đặt bài thơ bằng chữ Hán, thuê khắc trên đá, gắn vào vách núi ngay cạnh đường.

Thử địa cừ Nam quan

Biên diã ngã cổ hương

Kim thuộc Trung quốc thổ

Khấp, khóc, ký đoạn trường

Lê Hoàn bại Quang Nghĩa

Thường Kiệt truy Bắc phương

Hưng Đạo đại sát Thát

Lê Lợi trăm Vương Thông

Nam xâm, Càn Long nhục

Gươm hồng Bắc Bình Vương

Ngũ thiên niên dĩ tải

Hoa, Việt lập dịch trường

Mao, Hồ tình hữu nghị

Nam, Bắc thân xi thương

Huyết lệ vạn dân cốt

Hồng kỳ thích ô hoan.

(Đại Việt vong quốc nhân Trần Đại Sĩ khóc đề lục nhật, cửu nguyệt, niên đại 2001.

Ông tự dịch:

Đất này xưa gọi Nam quan

Vốn là biên địa, cổ hương của mình

Hiện nay là đất Trung nguyên

Khóc chảy máu mắt, đoạn trường ai hay

Vua Lê thắng Tống chỗ này

Thường Kiệt rượt Tiết cả ngày lẫn đêm

Thánh Trần sát Đát liên miên

Lê Lợi giết bọn Thành Sơn bên đời

Càn Long chinh tiểu, than ôi

Quang Trung truy sát, muôn đời khó quên

Năm nghìn năm cũ qua rồi

Chợ biên giới lập, đời đời Việt Hoa

Ông Hồ kết bạn ông Mao

Sao rặng lại cấn, máu trào, môi sưng

Vạn dân xương trắng đầy đồng

Để lại trên lá cờ Hồng vết nhơ.

(Người nước Đại Việt vong quốc tên Trần Đại Sĩ, khóc đề thơ ngày 6-9-2001.

Biên giới Việt Nam.

1. Thời Pháp Thuộc:

Hiệp định 1887 khi chủ quyền ta nằm trong tay người Pháp. Họ gạt bỏ hẳn triều đình Huế, thay mặt Việt Nam ký hiệp ước biên giới với Tàu.

Patenote (toàn quyền Pháp tại Việt Nam) và Lý Hồng Chương (Nhà Thanh bên Tàu ký hiệp định ngày 26-06-1887 quy định đường biên giới 1350 km giữa ta và Tàu và bản đồ được vẽ lại vào 1895. Phần vịnh Bắc Việt được phân chia theo tiêu chuẩn Việt 62% và Tàu 38%.

2. Thời Cộng Sản: *"Dân làm chủ, Nhà nước quản lý, Đảng lãnh đạo" là câu thiệu để mị dân của Cộng Sản. Vì nhà nước quản lý dưới quyền đảng lãnh đạo nên ta có:*

"Hiệp định biên giới trên đất liền Việt Nam và Trung Quốc": ký ngày 30-12-1999 nhường cho Tàu 720 km² đất đai, trong đó có những địa danh nổi tiếng như Aùì Nam Quan, suối Phi Khanh (Lạng Sơn), Thác Bản Giốc (Cao Bằng).

"Hiệp định phân định vịnh Bắc Bộ" ký 25-12-2000, nhường 11 000 km² trên vịnh Bắc Việt cho Tàu, công nhận Việt Nam 53.23% và Tàu 47.77 chạy dài xuống Trường Sa là nơi có nhiều mỏ dầu hoả và hải sản.

27-12-2001 lễ cắm mốc đầu tiên ở Móng Cái cho biên giới mới, dự án cắm lại hết 1 500 cột mốc sẽ hoàn thành trong 3 năm!

04-01-2002 sinh viên Việt Nam du học nhận được quảng cáo của Tổng cục du lịch Tàu mời *"Du lịch các thắng cảnh ở cực nam nước Trung Quốc: Mục Nam Quan, suối Phi Khanh, thác Bản Giốc cùng đi tắm biển ở Hoàng Sa, câu cá Trường Sa và du thuyền trên vịnh Bắc Việt"*

27-12-2001 Thứ trưởng ngoại giao Lê Công Phụng cùng Đại sứ Trung Cộng tại Việt Nam đến thị trấn Móng Cái làm lễ xây mốc đánh dấu biên giới.

Sau vụ "cúng" đất cho ngoại bang, "Nhà nước ta" dù bị toàn dân khắp nơi, kể cả những cán bộ công thần của chế độ và những nhân vật chống đối trong nước, lên tiếng chất vấn, xỉ vả cũng nhất định câm miệng hèn.

Tới khi bị rượt quá, không thể nào nín được, Hà Nội mới cho Lê Công Phụng lên lấp liếm tuyên bố trắng trợn:

"Có thể nói qua cuộc đàm phán, thương lượng ký kết hiệp định trên bộ, chúng ta và Trung Quốc đã đạt kết quả được công bằng và thỏa đáng"

"Chúng ta làm vì dân, vì nước và theo truyền thống ông cha. Một tác chúng ta cũng không nhường và một li về biên giới lãnh thổ quốc gia chúng ta cũng không thể dành cho ai được..."

Các học giả, sử học, luật học đã nói nhiều về vấn đề kỹ thuật, vấn đề lịch sử, vấn đề pháp lý về chủ quyền đất nước trên những vùng biển còn tranh chấp, trên những vùng đất bị "cúng" cho Trung Cộng.

Ở đây, tiểu muội chỉ có những thắc mắc rất giản dị, bình thường:

1. **Ta ký hiệp định với Trung Cộng rất công bằng, bảo vệ được biên giới tổ quốc** chỉ bằng đường lối ngoại giao, không tốn một giọt máu thì dân chúng sẽ tri ân "Nhà nước, lãnh tụ đáng kính" trong việc bảo vệ lãnh thổ để trân trọng ghi công ơn quý vị vào lịch sử như những vị anh hùng chứ sao lại ồn lên khóc lóc đau đớn, uất hận xỉ vả như thế? Chẳng lẽ những người lên tiếng, kể cả trong và ngoài nước, đều là những người ngu dốt đến không hiểu thế nào là lợi, thế nào là hại cho đất nước?

2. **Đẹp tốt phô ra, xấu xa đậy lại.**

"Nhà nước ta" đã tạo được công lao trời bể như thế cho đất nước thì theo đúng truyền thống, "chỉ đạo của Bác", ta phải thổi phồng lên cỡ chừng vài chục lần hay hàng trăm lần chứ sao lại im im như thế? "Đảng" đâu thiếu những văn nô, thi nô để thổi, để ca ngợi lãnh đạo? Hay ít nữa, "làm láo, báo cáo hay là nghề của chàng" mà. Hơn nữa, ta dư sức theo đúng đường lối khiêm tốn và đức độ của "Bác" lấy bút hiệu khác để viết sách tự ca tụng mình mà, cứ sao việc "tốt" này lại được nhà nước dấu như mèo dấu kít?

3. **Biên giới: Bí mật tổ quốc?**

Mỗi căn nhà địa chỉ, có ranh giới, có con số chỉ rõ diện tích căn nhà hay khu vực nhà mình.

Mỗi nước đều có biên giới, bản đồ của đất nước được in đầy trong sách địa lý, lịch sử từ lớp nhỏ nhất tới lớp lớn nhất.

Mỗi nhà, mỗi nước đều có chủ quyền trong ranh giới của mình.

Người ta còn có bản đồ thế giới để các nước biết rõ biên giới của từng nước để tiện việc giao dịch, tôn trọng chủ quyền lẫn nhau.

Chỉ riêng "nhà nước ta" nhất định rằng đây là bí mật quốc phòng, nhất định dấu kín hiệp định biên giới!

Không cho biết biên giới, làm sao kêu gọi dân "Bảo vệ Tổ quốc, bảo vệ lãnh thổ"? Biết ở đâu? Tới đâu mà bảo vệ?

Đất nước là của toàn dân, không phải tài sản riêng của người lãnh đạo, tại sao lại dấu kín lãnh thổ như lát rương, tài sản của riêng mình vì sợ người nhòm ngó?

- Ép uống người dân không còn lối sống đến phải liều mạng bỏ nước ra đi, lao vào biển cả mênh mông, bị hãm hiếp, giết chóc dưới tay hải tặc để tìm tự do.

- Tham nhũng, tàn hại đất nước, đem sức dân xuất cảng rẻ mạt, nhục nhã.

- Làm bằng hoại tinh thần tự trọng, tự cường của dân tộc để người dân coi thường chuyện bị người ngoại quốc làm nhục, chỉ biết cúi đầu chịu nhục để sống thừa.

- Thui chột mầm non, tiêu diệt nhân tài, thi hành chính sách ngu dân để cai trị, bảo vệ quyền lợi, địa vị riêng và phe nhóm, làm Việt Nam trở thành một trong những nước nghèo đói, nhiều tệ nạn nhất thế giới.

- Lén lút đem đất nước dâng cho ngoại bang để đổi lấy những quyền lợi cho phe nhóm, lãnh tụ.

Tất cả những hành động đó đúng là của quân đạo tặc, phá gia chi tử!

Thương nữ bất tri vong quốc hận

Người con hát hay ca nhi không hề biết cái nhục mất nước, cứ thân nhiên ca hát cho người mua vui. Ta trách nài ca kỹ cũng tội vì đa số họ đều là con nhà nghèo, ít học, có chút thanh sắc đem rao bán cho đời mua vui, có trách nhiệm chăng, họ cũng chỉ một phần rất nhỏ trong khi "hữu trách"

Quốc gia hưng vong,

Thất phu hữu trách.

Nước mất, nhà tan, sao không trách những kẻ có trách nhiệm trong việc làm mất nước mà trách chỉ những người con gái tay yếu, chân mềm, kèm thêm thiếu học thức và tri thức?

Đất nước lúc nào cũng bị hoạ Bắc phương đe dọa. Để hoá giải mối đe dọa đó, mỗi thời đại, những người có trách nhiệm với đất nước có đường lối ngoại giao khác nhau để ngăn cản hoạ diệt vong. Trong gần năm ngàn năm dựng nước, lịch sử ghi đậm những chiến thắng oai hùng, những đường lối ngoại giao khôn ngoan, khi cương quyết, khi ôn hoà để bảo vệ lãnh thổ và danh dự đất nước. Lịch sử cũng ghi sâu những vết nhơ của Mạc Đăng Dung, của Hồ Quý Ly đã bán nước cầu vinh; Lê Chiêu Thống cồng rắn cắn gà nhà nhưng quan trọng nhất, nhục nhã nhất, đáng phi nhũ nhất là đưa nghịch tử: Đảng Cộng Sản Việt Nam, thời "hậu Hồ", đã lén lút dâng đất đai tổ quốc để bảo vệ ngai vàng cho các vua, quan trong Chính trị bộ và cấp lãnh đạo đảng!